

Πῶς κατήντησεν ἡ φιλοσοφία παρ' ἡμῖν ἀρκεῖ νὰ μάθῃτε ὅτι τρία ἐνδοξα ὀνόματα διαμφισβητοῦσι τὴν διαδοχὴν τοῦ μακαρίτου Φιλίππου Ἰωάννου. Ὀνομάζονται Παπαδόπουλος, Γρηγοριάδης, Βαρελάς. Καὶ οἱ τρεῖς ἐλογομάχησαν ἤδη διὰ τοῦ τύπου. Κατὰ φυσικὸν λόγον σκοπὸς τῆς λογομαχίας ἦτο ν' ἀποδείξῃ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν τὸν ἄλλον ἀμαθῆ καὶ ἀφιλοσόφητον. Κατὰ παράδοξον δὲ συγκυρίαν εὑρομεν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς εἶχον δίκαιον.

Εἷς ἐκ τῶν παλαιῶν Σουλτάνων συνομολογήσας συμμαχίαν μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Δ' τῆς Γαλλίας ὡς μόνον λόγον αὐτῆς ἀνέφερεν ὅτι ἐμίσει τὴν γαλλικὴν λέξιν *Ligue* (συμμαχία) καὶ ἐπεθύμει νὰ παύσῃ ἡ κατάστασις αὐτὴ ὑφισταμένη· τόσα γαλλικὰ ἤξευρεν ὁ Καλίφης. Πιστεύομεν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ὑποψήφιοι τῆς φιλοσοφικῆς ἑδρας ἐὰν ἐπιθυμῶσι τόσον πολὺ νὰ ἀναγορευθοῦν φιλόσοφοι, ὡς μόνον λόγον θὰ φέρωσιν ὅτι ἔχουν φυσικὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν λέξιν φιλοσοφία.

Ὅλοι οἱ παλαιοὶ Γερμανοὶ φιλόσοφοι, ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ὁ Ἑγκελός καὶ ὁ Σέλιγγ, ἐνησμενίζοντο ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν φιλοσοφημάτων αὐτῶν εἰς ὕψος σκοτεινὸν καὶ δύσληπτον, διότι αὐτὸ ἐνόμιζον τὸ κατάλληλον ἐνδυμα εἰς τὰς μεταφυσικὰς μωρίας των. Ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων ὑψηλῶν μᾶς ὁ πλείους ἀξιώσεις δυνάμενος νὰ ἔχη, ὡς ὑπερβᾶς καὶ τοὺς κορυφαίους τῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας, εἶναι ὁ κ. Παπαδόπουλος. Αὐτὸς τοῦλάχιστον ἔγραψε τὰ ἐξῆς ἀμίμητα ἐν τῇ *Παλιγγενεσίᾳ*: «Αἱ ἐνέργειαι διαφόρων ἀτόμων δὲν δύνανται νὰ παραγάγῃσι μίαν συνισταμένην μετέωρον, μὴ οὖσαν δηλαδὴ κατάστασιν μηδὲν ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἴσταμένην καθ' ἑαυτήν. Ἡ συνισταμένη πρέπει νὰ ἔχη τὸν **φορέα** αὐτῆς.»

Ἐὰν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ὑποψήφιοι ἀναγορευθῶσι Καθηγηταὶ καὶ βάλλωσιν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν πορφυροῦν συνάδελφόν των κ. Κοδζιᾶν δύνανται νὰ κατορθώσουν ὥστε ν' ἀποδειχθῇ διὰ πειραμάτων ὅτι οὔτε ἡ ἀνθρώπινος γλῶσσα οὔτε τὰ ἐν χρήσει σημεῖα τῆς γραφῆς εἶναι ἱκανὰ πρὸς μετὰδοσιν τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν.

Ἐξ ἀνάγκης δὲ θὰ καταφύγῃσι καὶ οἱ τέσσαρες εἰς δοκιμασίαν τῶν φωνῶν τῶν ζώων.

Ὀνούφριος.

ΒΟΥΛΗ.

Φαίνεται ὅτι σιωπηρῶς πῶς ὁ κ. Κουμουνδοῦρος διώρισεν ὑπουργοὺς ἄνευ χαρτοφυλακίου ἢ καὶ ὑφυπουργοῦς. Ἔως τῶρα τοιοῦτοι φαίνονται οἱ κ.κ. Μίλησις καὶ Καράπαυλος. Αὐτοὶ ἀπαντῶσι πολλάκις ἀντὶ τῶν ὑπουργῶν· αὐτοὶ δεικνύουσι πάντοτε ζῆλον ὑπερασπίσεως. Τοῦτο ἐνῶ ἱκανοποιεῖ τοὺς δύο φέρει εἰς ἀπόγνωσιν ἄλλους ὑπουργειοθήρας. Οὐχ' ἦττον τὸ πρᾶγμα τιμᾶ πολὺ τὴν εὐφυΐαν τοῦ πρωθυπουργοῦ μας.

Ὁ κ. Ῥοντήρης ἀναγινώσκων τὸ σχέδιον τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Βασιλικὸν λόγον ὠνόμασε τοὺς βουλευτὰς ἀντιπροσώπους τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Ῥοντήρης ἠσπᾶσθη ἐσχάτως τὸ θεοκρατικὸν πολίτευμα· καὶ δὲν εἶναι παράδοξον νὰ τὸν ἰδοῦμε βρασοφοροῦντα.

Ὁ κ. Ἰακωβάτος ὀμιλήσας ἀπεκάλεσε καὶ τοὺς πεσόντας καὶ τοὺς ἴσταμένους βουλευτὰς **αὐλικούς**. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι γεννημένος νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 17

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 76.)

Δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Οἱ γείτονες, οἱ γινώριμοι, οἱ διαβάται τῇ ἐφαινοντο ὅτι ἐλάλουν περὶ αὐτῆς, ὅτι τὴν ἐδείκνυον διὰ τοῦ δακτύλου. Καὶ ἐξ ἡ κεκλεισμένη ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς καὶ φθίνουσα. Τὴν προτεραιάν ἡ Μαριάννα εἶχε γράψῃ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

— Εἶναι λοιπὸν τῶντι ἀληθὲς ὅτι με ἐγκαταλείπετε! Ὅτι πληρώνετε διὰ τοιαύτης ἀχαριστίας τὸν ἔρωτά μου! Βίσήλαθε εἰς τὸν οἶκόν μας ὡς φίλος καὶ προστάτης, με ἀπεκοιμήσατε με ὑποσχέσεις ψευδεῖς καὶ ἀνιέρους ὄρκους

καὶ ἐξέργεσθε ὡς ληστὴς ἀποφέρων τὸ πολυτιμότερον κειμήλιόν μου. Ἐνώπιόν μου χαίνει ἤδη τὸ βάραθρον . . . καὶ μόνος ὁ θάνατος μοι μένει ὡς καταφύγιον. Ἡ στιγμή καθ' ἣν χαράττω τὰς ὀλίγας ταῦτας γραμμὰς εἶναι στιγμή ἱερὰ. Πρὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου δὲν δύναμαι νὰ ψευσθῶ οὔτε εἰς τὸν Θεὸν οὔτε εἰς ἑμαυτήν. Σᾶς ἠγάπησα με τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, ὅστις πνίγει πᾶν ἄλλο αἶσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἀποτυφλοῖ τὴν διάνοιαν, καὶ σεις εἰς ἀντάλλαγμα μοι προσφέρετε τὴν ἐγκατάλειψιν. Τὰ χεῖλη ταῦτα συνειθισμένα νὰ προσφέρωσιν ἀγάπης λέξεις, ὡσάντις προφέρωσι τὸ ὄνομά σας δὲν δύνανται νὰ καταρασθῶσι τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς μου. Ὁ ἀποθάνω εὐλογοῦσα τὸνομά σου. Ἀλλὰ πόσον γλυκύτερος θὰ μ' ἦτο ὁ θάνατος, ἐὰν ἐξέπνεον ἀναγινώσκουσα ἀκόμη τὴν ὑστάτην ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἀναμῆνω ἐκ τῆς χειρὸς σου!

MARIANNA.

Πάντα ἄλλον ἠδύνατο νὰ συγκινήσῃ ἡ τελευταία αὐτῆ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας. Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἐταράχθη διόλου.

— Ἡ Μαριάννα δὲν εἶναι τρελλή—ἔλεγε.

Ἡ Μαριάννα περιέμενε μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἤλθεν ἡ νύξ καὶ ἐκεῖνη ἐκάθητο κλαίουσα, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ὀπλισθεῖσα με τὸ θάρρος τῆς ἀπογνώσεως ἐκλείσεν ἐρμητικῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς καὶ ἤναψεν ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς ἀνθρακας, τοὺς